

РЕШЕНИЕ

№ 6901

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7228** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество „БУЛ ИНС“ АД, с ЕИК:[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], срещу Решение № 2409 от 30.06.2022г. постановено по НАХД № 6312/2022г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 116 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-89 от 26.04.2022г. издадено от зам.-председател на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор", относно наложена на дружеството на основание чл.83, чл.53 и чл.27 ЗАНН и чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, вр. чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2 от КЗ във връзка с ал.1, т.2 от КЗ във връзка с параграф 1, т.51 от ДР на КЗ, във връзка с чл.648, ал.1 от КЗ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на сумата от 2 000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за неправилност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че не е налице „повторност“ на извършеното нарушение, оспорва се правилността на приложението на чл. 644 ал.2 от КЗ, който състав като по-тежък, за да се приложи следва да е налице описание на обстоятелствата, които налагат това.

Твърди се, че в АУАН липсват описания на нарушения от същия вид за предходен период, което като квалификация е въведено едва с НП, с което е засегнато правото на защита на санкционираното лице. Изтъква се, че нормата на чл. 108 от КЗ има общ характер, поради което следва да се приложи конкретна разпоредба, а именно чл.496 и следващите от ЗК. Сочи се неправилно посочване на датата на извършеното нарушение, без да се излагат конкретни аргументи. Счита се, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Изтъква се още, че наложеното наказание не съответства на целите на административния процес, а деянието проявява признаците на маловажност по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Претендира се отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление.

Ответникът по касация Комисия по финансов надзор, чрез юрк. С., оспорва касационната жалба. Подробни съображения представя в писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП счита касационната жалба за неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София - град, X. касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка, която настоящата инстанция възприема на основание чл.220 АПК:

При извършена в КФН проверка по повод постъпила жалба, било установено, че на 27.05.2021г. В. И. В. – управител на „ВАСИЛКА – Агенция за чистота“ ЕООД е предявил пред ЗД „Бул Инс“ АД претенция за изплащане на застрахователно обезщетение с уведомление по щета вх. № [ЕГН] поради настъпило на 19.05.2021г. застрахователно събитие – увреждане на мокет при почистване му от фирма „ВАСИЛКА – Агенция за чистота“ ЕООД. На датата на завеждане на претенцията, а именно на 15.07.2021г. пред застрахователя били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера и. На 30.07.2021г. „ЗД БУЛ ИНС“ АД е изискало от застрахованото лице да представи документ, удостоверяващ извършеното плащане. На 06.10.2021г. са представени в оригинал издадени фактури от „ДОМКО“ ООД за закупуване, доставка и монтаж на мокет. На 14.10.2021г. по електронната поща е представено удостоверение за банкова сметка на „ВАСИЛКА – Агенция за чистота“ ЕООД. На 19.11.2021г. с писмо „ЗД БУЛ ИНС“ АД изискало от застрахованото лице да представи документ, удостоверяващ извършеното плащане и декларация от увреденото лице „Лийнплъм“ ЕООД, удостоверяващ, че щетите са обезщетени. На 30.11.2021г. допълнително изисканите документи са били представени пред дружеството и след тази дата застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или изискуеми по силата на закон документи. На 17.02.2022г. „ЗД БУЛ ИНС“ АД се произнесло по претенция № [ЕГН] чрез изплащане на застрахователно обезщетение в размер на 3401,00 лева по банкова сметка на „ВАСИЛКА – Агенция за чистота“ ЕООД.

Посочено е в АУАН и НП, че съгласно чл.108, ал.1 от КЗ за застрахователя е възникнало задължението да се произнесе в срок 15 работни дни, т.е. не по-късно от 21.12.2021 г., по предявената щета по един от начините, алтернативно посочени в т.1 и т.2 от същата разпоредба – да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. Констатирано е, че в случая застрахователят е изплатил застрахователното обезщетение на 17.02.2022г., близо три месеца по-късно и то по повод на постъпила в КФН жалба.

При така установените факти, актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че е налице нарушение по чл.108, ал.1 КЗ, извършено и санкционирано в условията на повторност по смисъла на пар.1, т.51 от ДР на КЗ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл.42 и чл.57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения.

От материална страна съдът е намерил, че нарушението е извършено при условията на „повторност“ по смисъла на пар.1, т.51 от ДР на КЗ поради наложено на ЗД „Бул Инс“ АД наказание за същото нарушение с НП № Р-10-655/15.12.2020г., влязло в сила на 19.08.2021г. На база доказателствената съвкупност е приел за осъществен и доказан съставът на нарушението по чл.108, ал.1 КЗ. Изложил е мотиви за липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН с оглед естеството на нарушението и важността на засегнатите обществени отношения, както и за съобразеност на размера на санкцията с целта на наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 116-и състав е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав на АССГ намира решението за валидно, допустимо и правилно. Споделят се всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което същите не следва да се преповтарят съгласно чл.221, ал.2, изр.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Следва да се отбележи, че възраженията, визирани в касационната жалба, са изложени и в жалбата, с която е сезиран първоинстанционният съд, който е изложил съображения по всяко от тях, които както се посочи, се споделят от настоящия състав. За пълнота, съдът ще вземе отношение по основните възражения в касационната жалба:

По фактите няма спор, като безспорно се установява, че задължението на застрахователното дружество за изплащане на щетата е възникнало в срок от 15 работни дни, считано от 30.11.2021г., а произнасяне по същата е налично едва на 17.02.2022г., т.е. със закъснение от близо три месеца. Ето защо правилно въззивният съд е приел за доказано нарушението по чл.108, ал.1 КЗ, извършено на 22.12.2021г. – с изтичане на законоустановения срок от 15 работни дни, считано от 30.11.2021г.

На първо място, не се споделя възражението, че налагане на наказанието при условията на повторност представлява изменение на фактите, установени в АУАН. Налагане на съответна санкция, вкл. при съобразяване на предходни нарушения от

същия вид, представлява дейност по определяне и индивидуализиране на наказанието, поради което не променя фактическият състав на вмененото деяние, нито правната му квалификация и в този смисъл не променя установените от актосъставителя факти. В случая е налице наложена с НП № Р-10-655/15.12.2020г. имуществена санкция за същото нарушение, като НП е влязло в сила на 19.08.2021г., с което е изпълнено изискването по пар.1, т.51 от ДР на КЗ при извършване на процесното нарушение на 22.12.2021г.

Неоснователни са възраженията за приложение на чл.496, ал.1 от КЗ, тъй като предвиденият в тази разпоредба 3-месечен срок за произнасяне се отнася до случаите, в които по реда и в сроковете на чл.106 КЗ са представени допълнителни доказателства, какъвто не е настоящият случай.

Съгласно чл.106 от КЗ, към която разпоредба препраща чл.108, ал.1 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент започва да тече 15-дневният срок /изчислен в работни дни/ за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище да извърши и плащането, постановено от законодателя като кумулативно изискване. С нормата на чл.108, ал.1 от КЗ се регламентира срокът за произнасяне по всяка една застрахователна претенция, предявена към застраховател, за изплащане на застрахователно обезщетение, без значение вида на застрахователното събитие, което подлежи на обезщетяване. С разпоредбата на чл.108, ал.3 във връзка с чл.496 от КЗ се въвежда срок, не по-дълъг от 3 месеца, за окончателно произнасяне по претенцията на застраховката, считано от нейното предявяване пред застрахователя, независимо дали са изисквани допълнителни доказателства от лицето, предявило претенцията, или от държавни органи и трети лица.

С разпоредбата на чл.405, ал.1 във връзка с чл.108, ал.1 - 3 или 5 КЗ се въвежда срок за изплащане на застрахователното обезщетение, т.е. въвежда се изискването за произнасяне на застрахователя в срок от 15 работни дни, считано от предявяване на застрахователната претенция или представяне на допълнителните доказателства. Макар нормата чл.108, ал.1 КЗ да е обща, поради което и относима към всички застраховки, а чл.496 от КЗ - само за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, съответно чл.405, ал.1 – при имуществено застраховане, между тези разпоредби няма противоречие, което да трябва да се разреши въз основа на правилото за предимство на специалната пред общата норма. Предписанията на тези норми не си противоречат, а се допълват и обвързват застрахователя да се произнесе в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства или от допълнителните такива, когато представянето им е необходимо, за да се изпълни изискването за пълнота на доказателствата - „всички доказателства“. Специалната норма има дисциплиниращ ефект не само по отношение на застрахователя, но и по отношение на ползващото се трето лице /увредения/, предявил претенция за плащане, който ще понесе последиците при непредставяне на необходимите доказателства. Предвид изложеното, изводът на районния съд за приложение на чл.108, ал.1 КЗ е направен при правилно приложение на закона.

Неоснователна е претенцията на касатора за приложение на чл.28 от ЗАНН, като споделя изцяло изложеното от въззивния съд. Правилни са изводите на СРС, че

извършеното не може да се квалифицира като маловажен случай, като касационната инстанция напълно споделя мотивите на СРС в тази връзка съобразно характера на защитените обществени отношения. Процесното нарушение е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му.

Относно индивидуализацията на наказанието, съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл.644, ал.1, т. 2 от КЗ, на юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. При повторно нарушение съгласно ал.2 имуществената санкция е от 2000 до 40 000 лв. Имуществената санкция в случая е наложена в минималния размер, предвиден за деяние, извършено при условията на повторност, поради което не може да се приеме, че тя не съответства на тежестта и характера на нарушението и на целите на наказанието, още повече с оглед срока на забавата на изплащането на обезщетението – около три месеца. Споделят се изложените от органа мотиви в НП за индивидуализиране на санкцията от 2000 лв., а именно съобразно размера на изплатеното обезщетение от 3401,00 лв., изплатено едва след подаване на жалба до КФН от засегнатото лице и срока на закъснението от близо три месеца.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, на ответника по касация КФН следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв., определен съгласно чл. 63д, ал. 5, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София град, XVIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2409 от 30.06.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 116 състав, по нахд № 6312/2022 г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Комисия за финансов надзор съдебни разноски в размер на 80 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.